

Sjunde söndagen 2022

Som kristna är vi kallade att visa Jesu kärlek till våra fiender. Men om vi inte har några fiender då, hur gör vi då? Tillhör vi denna lyckliga skara måste vi först tacka Gud av hela vårt hjärta. Samtidigt måste vi vara så pass klartänkta och ha så pass god självkänedom, att vi vågar erkänna att det finns människor som vi har det svårt med. Människor som vi helst undviker. Människor som går oss på nerverna. Eller helt enkelt, människor som inte bryr sig om oss och försummar oss. Att älska människor som tycker som vi, som är sympatiska och vänliga är lätt. Men Jesus vill att vi skall älska också dem som är jobbiga och besvärliga. Det är då vi lär oss att den kristna kärleken är mer än sympati och att vi måste lära oss att älska dem med Jesu egen kärlek. Som döpta och troende är vi så djupt förenade med Jesus att vi kan använda oss av hans kärlek för att älska vår nästa. Lever vi i en djup kärleksrelation med Jesus och låter oss älskas av honom, ögonblick för ögonblick, blir det helt naturligt för oss att låta hans kärlek sprida sig till alla vi möter, goda och onda, vänner som fiender.

”Till er som vill lyssna säger jag” – alltså Jesus själv och inte jag - ”älska era fiender, gör gott mot dem som hatar er. Välsigna dem som förbannar er och be för dem som skymfar er” (Luk 6:27-28). Det är ord som vi ständigt behöver lyssna på och ta till oss. I vår tid är det väldigt lätt att känna sig skymfad och kränkt. Vi lever liksom i en kränkingskultur. Sociala medier är fyllda av kränkande omdömen, som man obetänksamt kastar omkring sig utan att tänka på att sagt är sagt och kan bli kvar på nätet i evighet. Naturligtvis bör man som kristen tänka sig för och inte vara stolt över sina kvicka elakheter. Samtidig är det viktigt för oss att inte suga åt oss oförskämtheterna och känna oss som offer. Ju mer vi blir baktalade och förtalade, desto mer måste vi anstränga oss att älska våra belackare och förlåta dem av hjärtat. Lite halvt på skämt brukar jag ibland säga för mig själv, när jag får ilskna och nedsättande mail: ”Äntligen har jag en möjlighet att följa Jesu uppmaning att få älska och förlåta dem som skymfar mig. Tack, hjärtligt tack, kära, rara ni!”.

Vi måste ständigt vara medvetna om vår kallelse att i Jesu efterföljd vårda och finslipa våra medmänskliga relationer. Det är där det i sista hand visar sig om vi försöker leva som Jesu lärjungar. I familjen, på arbetsplatsen och i församlingen, ja, överallt där vi möter andra människor, får vi försöka praktisera Jesu undervisning om hur vi människor skall behandla varandra. I bönen, i stillheten, i ensamheten får vi öppna oss och överlåta oss åt Gud och ta emot hans kärlek, I mötet med andra människor visar det sig om vi verkligen har låtit Guds kärlek

tränga in i hjärtat och förvandlat det, så att vi kan förmedla denna kärlek, också i alla jobbiga och kinkiga situationer som ständigt dyker upp.

I dagens första läsning ser vi hur David skonar sin fiende och förföljare Saul: ”jag vill inte räcka ut min hand mot Herrens smorde” (1 Sam 26:23). Att visa mildhet och skonsamhet mot dem som vill oss ont är aldrig lätt. Men det är just i mötet med våra motståndare och belackare, vare sig det är på det personliga eller politiska planet, som det visar sig om vi har lyssnat till Guds röst eller inte. Vi kristna kan också riskera att dela upp oss i olika grupper som bekrigar varandra med otidigheter och tillmälen av alla de slag. ”Döm inte, så skall ni inte bli dömda. Förklara ingen skyldig, så skall ni inte dömas skyldiga” (Luk 6:37), säger Jesus. I stridens och debattens hetta kan det vara svårt att komma ihåg Jesu ord. Det är därför vi behöver bön och betraktelse, stillhet och hörsamhet inför Guds ord, så att det kan sjunka ner och fördriva syndens och självskhetens dimmor från själens insida.

”Var barmhärtiga, så som er Fader är barmhärtig” (Luk 6:36). Det är varken mer eller mindre än detta som Jesus förelägger oss. Tror vi på en barmhärtig Gud, då måste det märkas på oss. Annars är vår tro bara hyckleri. Samtidigt vet vi att det är omöjligt att av egen kraft vara så god och barmhärtig. Hela vårt liv som kristna är en övning, en skola i att efterfölja Jesus på denna barmhärtighetens väg som skall leda oss hem till den barmhärtige Fadern eviga rike. Gång på gång måste vi konstatera att vi har misslyckats. Gång på gång måste vi be om Guds förlåtelse och ta emot den, för en ångerfull syndare blir alltid förlåten. Sedan får vi resa oss upp och gå vidare, i ödmjuk självinsikt men med oändlig förtröstan på Guds ständiga barmhärtighet. Samtidigt får vi ständigt öva oss i att göra gott mot dem som behandlar oss illa och förlåta dem som skymfar oss. Ibland får vi faktiskt driva saken till sin spets genom att jubla och tacka Gud för våra fiender och belackare. Gör vi det då blir det för oss som Jesus säger: ”ni skall bli den Högstes söner, ty han själv är god mot de otacksamma och onda” (Luk 6:35).

”Ge, så skall ni få” (Luk 6:38). I denna lilla sats ryms ett oändligt mått av livsvisdom, ja, något av evangeliets kärnbudskap. Fadern har gett oss allt genom att låta sin Son offras för vår skull. Jesus har själv framburit sig som ett kärlekens lovoffer på korset för att frälsa oss. I eukaristin får vi ständigt ta emot frukten av detta offer, som blir vår föda och näring. Det hjälper oss att flytta tyngdpunkten i vårt tänkande och handlande till att ge och inte bara att ha och få. Gör vi det då händer det märkliga och underfulla: att vi inser att vi har fått allt av Gud. Hela vårt liv är en underbar gåva. Varje dag och stund blir vi överösta av Guds nåd och kärlek. Då blir det vår stora glädje att älska våra fiender. Då har vi något att ge, äntligen.